

deesje, need olid tühjad; rohi tärlas nende sees ja hilised öied, nagu oleksid need nende tarvis tehtud. Ja warblased asustid needesse elama.

„Püüp! Kuhu pererahwas kudunud? Nemad ei suuda vist wilut õhusu kannatada, kui see neile natuke filmi puhub, ja on meie maalt õra läinud. Head feed!”

„Ja tollasemals ja tollasemaks läksid lehed; metsas langes leht lehe järel. Sügise-tunled kohasid. Vilimane leituse-aeg oli lättel tulnud. Ja tollasete lehtede peal maas oli aasta-walitseja kaasa ja waatas pehme filmaga hilgawate lähte poole, ja tema mees seisid tema föras.” Tuule-hoog leetutak lehta üles — need langesid maha, siis oli tema kudunud. Aga üle liblikas, viimane sel aastal, lendas läbi külma õhu.

„Ja nii sed uudub tuliwad, jeatawad tuuled ja pikkad pimedad ööd. Aasta-walitseja seisid sumi-walgete juursetega, aga seda tema ei teadnud, pidas seda sumeks; mis pilvetest langes. Õhule sume-kord ennast üle nurme.

„Ja kriku-kellad idasid — Õdulu-pühadeks.

„Sündimise-kellad idasid,” ütles aasta-walitseja. „Pea sünna noor walitseja-paar; mina saan rahu, nagu minu kaasa. Rahu seal hilgawa lähe peal!”

„Ja rohelises kuusilises, kus sumi maad lattis,

seal seisid Õdulu-ingel ja õnnistas neid puid, mis pühadeks pidiwad tarvitatud saama.

„Rõõm tubades ja rõõm roheliiste otsade all!” ütles wana aasta-walitseja. Nädalid olid teda sumi-walgete teinud. „Rahu-aeg jõuab, aasta noor-paar saab trooni ja walituse-lepi!”

„Wõimus on siiski sinu!” hüüdis Õdulu-ingel.

„Wõimus, aga mitte rahu. Väse lund ennast heita soojendamiseks noore orase peale. Õpi kannatama, kui loodus ennast teise alla heidab, ehit sinu tuli walitseja oled. Õpi iseennast unustama ja siiski elama! Sinu aeg tuleb, kui lewade tuleb.”

„Misla tuleb lewade?” läbis talwe.

„Lewade tuleb, kui turg tuleb!”

„Ja walge juursetega ja sumi-walge habemega talwe istus mäel, lume-hange peal, wana ja paenutatud, aga tuged, nagu talwe-tuuled, nagu jää vägi, ja wahtis lõune poole, nagu endine talwe enne teda. Jea pauku, sumi lärisid; lätiwate järwede peal joosteti liu-singadega, faarnad ja varased paistid walge sume peal, tuule-lehku ei osnud kuulda. Ja waikses õhus piigistatid talwe omad käed tollu, ja wete peal lassides jää läinra paistiseks.

„Siis tuliwad warblased linnast ja küsistid:

„Kes on see wana mees seal mäel?” Ja faarn